



Arrest

nr. 220 280 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 12 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan de verzoekende partij, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, wordt op 4 december 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 218.864 van 26 maart 2019.

Eveneens op 4 december 2018 wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : B. (...)
voornaam : F. (...)
geboortedatum : (...).1973
geboorteplaats: ZAVIDOVICI
nationaliteit: Bosnië en Herzegovina
In voorkomend geval, ALIAS:
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 4.12.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 4.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.08.2018 dat haar aangetekend werd verstuurd op 21.09.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd alsook de regularisatieaanvraag op basis van humanitaire gronden, ingediend door haar dochter A. (...).

Betrokkene werd gehoord op 4.12.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze in België is met haar twee kinderen B.A. (...) °(...).2002 en B.K. (...) °(...).2005. Betrokkenes kinderen verblijven net als hun moeder illegaal in het land. Beide dochters gaan in België naar school. Echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht

moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Bovendien verbleven betrokkene kinderen niet ononderbroken in België. Zij verbleven sinds 2010 afwisselend in België, Bosnië, Nederland en Duitsland. Op de schoolattesten staan er 'problematische afwezigheden' vermeld. Ook zouden de kinderen nog banden hebben met met mensen in Bosnië en Herzegovina. Hun zus M.M. (...), geboren op (...).1991, zou in Zenica verblijven, samen met haar gezin. Ook de biologische vader verblijft nog steeds in Bosnië. Het is mogelijk dat de vader zijn dochter sloeg en mishandelde, maar dit gegeven steunt enkel op de verklaringen afgelegd door betrokkene. In de regularisatieaanvraag 9 bis wordt vermeld dat betrokkene dochter A. (...) psychische problemen zou hebben. Er werd een document voorgelegd dat zij psychologisch dient opgevolgd te worden en dat medicamenteuze behandeling niet mogelijk is tengevolge een gebrek aan financiële middelen. Er staat echter nergens bij vermeld dat de opvolging in België dient te gebeuren, noch dat de medicatie niet voorhanden is in Bosnië en dat deze nog steeds noodzakelijk zou zijn. Als datum staat 30/07/2 waaruit niet kan afgeleid worden in welk jaar dit medisch attest werd opgesteld en of de problematiek nog actueel is. Gezien A. (...) met betrokkene meermaals naar Bosnië reisde, kan hieruit afgeleid worden dat reizen mogelijk is. Indien de oorzaak van de psychische problematiek gelegen is in het feit dat haar vader haar mishandelde, kan A. (...) vermijden haar vader opnieuw te ontmoeten en kan zij tevens de bescherming invoeren van de Bosnische autoriteiten mocht dat nodig blijken. Volgens de advocaat zou er al 7 jaren geen contact meer geweest zijn met de biologische vader waaruit kan afgeleid worden dat het gezin in 2016 - 2017 in Bosnië kon verblijven zonder aanwezigheid van de biologische vader.

Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene en haar kinderen, wat een scheiding van hun omgeving impliceert, een verstoring zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Uit het administratief dossier blijkt dat het gezin in Bosnië verbleef van 15.09.2016 tot 05.07.2017. Ook eerder verbleef het gezin elders dan in België. In 2013 reisde het gezin van België naar Bosnië. In 2014 zou het gezin naar Nederland en Duitsland zijn gereisd. We kunnen veronderstellen dat het feit dat betrokkene meermaals terug kan keren naar Bosnië er nog wel degelijk banden zijn waar tijdelijk kan op teruggevalen worden. Gezien het gezin sedert 2010 afwisselend in België en Bosnië verbleef, toont het gezin zelf aan dat het mogelijk is om tijdelijk in Bosnië te verblijven om zich daar tot de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Sarajevo te richten.

Betrokkene werd gehoord op 4.12.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze een relatie heeft met R.A. (...) (°(...).1965) die de Belgische nationaliteit heeft. Ze verklaart reeds 5 a 6 jaar een relatie met hem te hebben, maar ze wonen niet samen. Dit geeft haar echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene woont niet samen met haar partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 26.05.2015 vrijwillig terug keerde naar Bosnië via IOM en op 15.09.2016 keerde ze terug naar Bosnië via IOM vanuit Nederland. Zij keerde toen ook terug naar Bosnië, ondanks haar relatie met een Belgische onderdaan en leefde gescheiden van hem. Bovendien werd hun aanvraag tot wettelijke samenwoning in het verleden reeds geweigerd. Op 2.02.2015 weigerde de stad Antwerpen hun wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Betrokkene werd gehoord op 4.12.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze in België is omdat ze geen leven heeft in Bosnië. Ze verklaart ook niet terug te kunnen keren omdat ze niets heeft in Bosnië. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan..

Betrokkene werd gehoord op 4.12.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze een trombose heeft aan haar been. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt "kosten als naar recht", wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt:

"1. Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geeft aan dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: "1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd".

In casu werd aan verzoekster de maximale termijn van drie jaar opgelegd.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Bovendien kan de gemachtigde in bijzondere omstandigheden afzien tot het opleggen van een inreisverbod.

Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen (correcte) (belangen)afweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet. M.a.w., door de gemachtigde werd een onvoldoende individueel onderzoek verricht naar de situatie van de verzoekende partij.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat beide kinderen samen met hun moeder in Antwerpen verblijven. Zij leven samen en beide kinderen groeien samen op met hun moeder. Met hun vader is er sinds meer dan 7 jaar geen contact meer, nadat er onder meer sprake was van mishandeling van zijn dochter. De moeder van de kinderen staat dan ook exclusief in voor de opvoeding.

Beide kinderen lopen school in het Nederlandstalig onderwijs (zie verder hieronder).

Door het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, wordt het beide kinderen onmogelijk gemaakt om te kunnen terugkeren gedurende deze periode naar België toe om hun opleiding te kunnen hervatten. Hun moeder staat exclusief in voor hun opvoeding. De gemachtigde diende hiermee rekening te houden, maar liet dit na (zie verder hieronder).

Door de verzoekende partij werd in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 4 januari 2018 erop gewezen dat A. (...) school liep in het Nederlandstalig onderwijs. Er werden onder stuk 5 verschillende attesten voorgebracht bij de aanvraag om deze stelling te staven. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing erkend dat zoals A. (...) als K. (...) school lopen in België: "Beide dochters gaan in België naar school" (stuk 1).

Beide minderjarige kinderen volgen Nederlandstalig onderwijs. Zij vervolmaken momenteel hun schooljaar.

Door de eerder genomen verwijderingsmaatregel van 4 januari 2018 dienen verzoekers hun huidig schooljaar abrupt af te breken. De minderjarige kinderen dienen terug te keren naar Bosnië en Herzegovina, waardoor zij hun schooljaar niet kunnen afmaken.

Het inreisverbod, de thans bestreden beslissing, heeft echter als gevolg dat zij gedurende drie jaar hun opleiding niet kunnen hervatten. De gevolgen zijn dus vele verstrekken.

Nergens blijkt dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden bij het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod.

Minstens is dit een element dat de gemachtigde ertoe had moeten aanzetten om een inreisverbod op te leggen met een kortere duurtijd dan de maximale duurtijd van drie jaar die thans werd opgelegd.

Daarnaast is het een open vraag of beide kinderen hun opleiding kunnen hervatten in Bosnië en Herzegovina, zodat de continuïteit van het onderwijs dat zij verkrijgen kan worden gegarandeerd. Zij worden namelijk drie jaar onttrokken van hun huidige opleiding in het Nederlandstalig onderwijs in Antwerpen.

Ook hiermee wordt door de gemachtigde geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Door hun verblijfssituatie was het volgen van onderwijs reeds problematisch, temeer omdat zij afwisselend verbleven in België, Duitsland, Nederland en Bosnië en Herzegovina (zoals de gemachtigde zelf aangeeft). Het gezin verbleef in Bosnië van 15 september 2016 tot 5 juli 2017. Door aanhoudende problemen, keerden zij terug naar België. Zij verbleven hier sindsdien. Beide kinderen gingen sindsdien naar het Nederlandstalig onderwijs, waardoor hun leerproces stabiliseerde. De "problematische afwezigheden", waarnaar de gemachtigde verwijst, hebben betrekking op de periode voor 2017 (bv. in de periode tussen 01.09.2012 en 30.06.2013, zie het schoolattest van 10.02.2015).

Door de gemachtigde wordt onvoldoende rekening gehouden met deze specifieke, concrete omstandigheden van beide kinderen. De gemachtigde beperkt zich daarentegen tot de stelling dat het recht op onderwijs niet absoluut is en hieruit geen recht op verblijf voortvloeit.

Dat er voorheen reeds sprake was van "problematische afwezigheden" en de kinderen in meerdere landen hebben verbleven, blijkt voor de gemachtigde enkel een reden te zijn om af te leiden dat het recht op onderwijs niet wordt beknut, terwijl de kinderen sinds 5 juli 2017 net op systematische wijze les volgen in het Nederlandstalig onderwijs hetgeen net wijst op de stabiliteit in hun leerproces (hetgeen zij voorheen net ontbraken). Door de bestreden beslissing wordt hun hervonden stabiliteit abrupt afgebroken en dienen zij (opnieuw) een alternatief te zoeken voor maar liefst drie jaar.

De voorliggende situatie wordt hierom niet correct beoordeeld door de gemachtigde.

Hieruit volgt een schending van artikel 8 EVRM en artikel 2 van het eerste protocol bij het EVRM samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Omwille van de bestreden beslissing, wijst de verzoekende partij erop dat zij gedurende een periode van drie jaar onthouden worden het grondgebied van België en het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toe te passen te betreden.

Volgens de gemachtigde vormt de duurtijd van het inreisverbod (drie jaar) geen probleem omdat de kinderen nog banden hebben met "mensen in Bosnië en Herzegovina". De gemachtigde doelt op "hun zus M.M. (...), geboren op 11.01.1991". Zij verblijft in Zenica met haar gezin.

De gemachtigde gaat er kennelijk vanuit dat het gezin terecht kan bij mevrouw M.M. (...) voor opvang en huisvesting en dit gedurende een periode van drie jaar. Deze aanname is echter op geen enkel

gegeven gebaseerd. Door het loutere feit dat er nog contact is tussen betrokken, kan dit onmogelijk worden aangenomen.

Dit geldt des te meer omdat verzoekers dienden terug te keren naar België op 5 juli 2017 omwille van hun precarie situatie.

In België heeft de moeder van A. (...) haar sociaal netwerk en de mogelijkheid om haar dochters te onderhouden. Dit is niet het geval in Bosnië en Herzegovina. Het is dan ook in het belang van de minderjarigen dat zij in een situatie kunnen opgroeien waar zij de nodige kansen krijgt, hetgeen niet het geval is in Bosnië en Herzegovina.

Door de verzoekende partij werd, in hun aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 4 januari 2018, daarom eveneens gewezen op de algemene problematiek van Roma in Bosnië en Herzegovina.

Door de verzoekende partij werd er onder meer op gewezen dat het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de beslissing van 5 oktober 2017 had aangegeven dat er inderdaad heel wat Roma zijn in Bosnië-Herzegovina die zich in een "moeilijke socio-economische situatie" bevinden en "op meerdere vlokken discriminatie kunnen ondervinden" (zie pagina 2 van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 5 oktober 2017).

Door de gemachtigde wordt deze problematiek in de bestreden beslissing niet ontkend.

In antwoord hierop stelt de verwerende partij in de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 22 augustus 2018 echter dat Bosnië en Herzegovina de situatie van Roma zou willen verbeteren. De gemachtigde wijst op verschillende initiatieven en stelt onder meer: "momenteel loopt er een nieuw actieplan voor de periode 2017-2020 met focus op: werkgelegenheid, huisvesting, gezondheidszorg".

Het oordeel van de gemachtigde over de positieve evolutie van Roma in Bosnië en Herzegovina is echter onzorgvuldig, en kennelijk onredelijk, omdat met de werkelijke situatie van Roma in Bosnië en Herzegovina geen rekening wordt gehouden. In de thans genomen beslissing wordt zelfs helemaal niet meer verwezen naar de situatie van Roma in Bosnië en Herzegovina, terwijl de bestreden beslissing net de terugkeer van de verzoekster partij ontnemt naar België en de landen die het Schengenacquis ten volle toepassen voor een periode van maar liefst drie jaar. De gemachtigde negeert hiermee kennelijk de zorgwekkende situatie van Roma in Bosnië en Herzegovina.

In een rapport van 17 april 2018 van de Europese Commissie wordt een veel genuanceerder beeld gegeven over de initiatieven die werden genomen voor de Roma in Bosnië en Herzegovina. De verzoekende partij wijst onder meer op een passage op pagina 20 en 21 van dit rapport.

Hierbij wordt gesteld dat: "The Roma remain the country's most vulnerable and disadvantaged minority. A more comprehensive and integrated approach is required to foster their social inclusion. A revised 2017-2020 Roma action plan on housing, employment and healthcare was adopted in late 2017, but remains in need of appropriate funds for implementation. The action plan on education is not part of the general one and lack funds for its implementation. A Roma Committee within the Bosnia and Herzegovina Council of Ministers is active but has only a consultative role. Progress continued on housing with the support of international donors; the legalisation of settlements and access to sanitation should also be addressed. Enrolment rates in compulsory education increased, but the number of school drop-outs remained very high, with Bosnia and Herzegovina being one of the countries of the region with low completion rate of compulsory education. The Roma community continued to experience major difficulties in accessing healthcare services and the labour market, with an unemployment rate among the highest in the region. The civil registration process has improved but the attention on this question should remain" (stuk 3).

Vrij vertaald: "De Roma blijven de meest kwetsbare en benadeelde minderheid van het land. Een meer een uitgebreide en geïntegreerde aanpak is vereist om hun sociale inclusie te bevorderen. Het herziene actieplan voor huisvesting, werkgelegenheid en gezondheidszorg van Roma voor 2017-2020 werd eind 2017 aangenomen, maar heeft nog steeds behoefte aan passende middelen voor de uitvoering ervan. Het actieplan op onderwijs maakt geen deel uit van het algemene plan en heeft onvoldoende middelen voor de uitvoering ervan. Een Roma Comité binnen de Raad van Ministers van Bosnië en Herzegovina is actief maar heeft slechts een adviserende rol. Er is voortzetting van de huisvesting met de steun van internationale donoren; de legalisatie van nederzettingen en toegang tot sanitaire voorzieningen moet ook worden aangepakt. Inschrijvingspercentages in het leerplichtonderwijs is toegenomen, maar het aantal schoolverlaters bleef zeer hoog, met Bosnië en Herzegovina als een van de landen van de regio met het laagste voltooiing percentage van het leerplichtonderwijs. De Roma-gemeenschap blijft grote moeilijkheden ervaren bij de toegang tot gezondheidszorg en de arbeidsmarkt, met een werkloosheidscijfer als een van de hoogste in de regio. Het proces van burgerlijke registratie is verbeterd, maar er is een blijvende aandacht op deze vraag vereist".

Hieruit blijkt dat de ontwikkelingen waarop de gemachtigde zich nog steunde in de beslissing van 22 augustus 2018 dode letter blijven, onder meer door een gebrek aan financiering.

Door de bestreden beslissing, het inreisverbod, zou de verzoekende partij echter opnieuw terechtkomen in deze situatie en dit gedurende drie jaar. De verzoekende partij heeft deze situatie net willen ontvluchten.

Het behoort dan ook minstens dat de gemachtigde deze situatie voldoende onderzoekt alvorens de bestreden beslissing te nemen, gelet op het belang van de minderjarige en de bepalingen van artikel 74/11 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM (en artikel 3 IVRK), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

4. Verzoekers verblijven sinds 5 juli 2017 opnieuw in België. Zij dienden hun land te ontvluchten. In België kunnen zij beroep doen op hun sociaal netwerk en kunnen de kinderen op een stabiele wijze naar school gaan (zie hierboven). Verzoekers dienden daarom geen beroep te doen op de Belgische sociale zekerheid.

De bestreden beslissing betekent echter dat verzoekers gedwongen worden om hun omgeving te verlaten en terug te keren naar Bosnië en Herzegovina, het land dat zij hebben ontvlucht. Gedurende drie jaar worden zij de mogelijkheid ontnomen om naar België of de landen die het Schengenacquis ten volle toepassen te reizen ofte verblijven.

Met deze persoonlijke situatie van verzoekers werd onvoldoende rekening gehouden door de gemachtigde. Minstens vormde dit dan ook een element dat de gemachtigde ertoe had moeten aanzetten om een inreisverbod op te leggen met een kortere duurtijd dan de maximale duurtijd van drie jaar.

In deze context dient dan ook verwezen te worden naar de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM en artikel 3 IVRK. Deze elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Deze afweging is niet beperkt tot artikel 8 van het EVRM. In de rechtspraak van het EHRM is erkend dat bij het bepalen de aard en de omvang van de rechten voortvloeiende uit artikel 8 EVRM voor de staat en het individu, de bepalingen van het IVRK meewegen bij de interpretatie van het EVRM (zie o.a. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, 82-83).

Zoals hierboven aangegeven, verbleef het gezin van mevrouw B. (...) opnieuw in België na hun vertrek op 5 juli 2017 vanuit Bosnië en Herzegovina. Hier kunnen zij beroep doen op hun sociaal netwerk. De kinderen liepen school in het Nederlandstalig onderwijs. Zij vonden stabiliteit, hetgeen zij ontbreken in Bosnië en Herzegovina.

Deze bijzondere situatie van verzoekster en haar gezin wordt echter niet afdoende in overweging genomen door gemachtigde. Minstens diende dit de gemachtigde ertoe aan te zetten om een inreisverbod op te leggen met een kortere duurtijd dan de maximale termijn van driejaar.

Hieruit volgt een schending van artikel 8 EVRM en artikel 2 van het eerste protocol van het EVRM, samengelezen met artikel 3 en 28 IVRK, artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. De verzoekende partij wijst vervolgens naar de medische situatie van mevrouw B.F. (...), de moeder van het gezin. Zij diende op 26 oktober 2018 een verzoek tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de bijgevoegde attesten bij deze aanvraag, in het bijzonder het standaard medisch getuigschrift, blijkt dat zij te kampen heeft met trombose van de onderbenen.

Trombose is de vorming van een bloedstolsel (trombus) in een ader of slagader waardoor de doorstroming belemmerd of volledig verstoord wordt.

Een trombose kan voorkomen in alle bloedvaten. Het is het ernstigst in slagaders (die het bloed van het hart naar de organen vervoeren) en in diep in het lichaam gelegen aders (= bloedvaten die het zuurstofarme bloed terugvoeren naar het hart). Diepe aders zijn via de grote, holle lichaamsader (de vena cava) rechtstreeks met hart en longen verbonden. In dat geval spreekt men van Diepe veneuze trombose (DVT). Dit is ook het geval voor verzoekster, zoals wordt vermeld op de medische attesten die zij bijgevoegde.

Meestal bevindt deze trombose zich in een bekkenader, een dijbeenader of een kuitader (vandaar de populaire naam 'trombosebeen'), maar uitzonderlijk kan hij ook in een arm- of borstkasader voorkomen. Het bloedstolsel kan de bloedcirculatie op de plaats van het stolsel belemmeren. Ook kan het losschieten en met het bloed en worden meegevoerd naar het hart en de longen. Dit wordt een longembolie genoemd.

Diepe veneuze trombose is de belangrijkste oorzaak van longembolie.

Tijdens het gehoor van 4 december 2018 wordt door mevrouw B.F. (...) opnieuw aangehaald dat zij te kampen heeft met bovenvermelde medische problematiek.

Door de gemachtigde werd echter geen beoordeling gemaakt van deze concrete situatie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat op geen enkele wijze concreet wordt aangegeven op welke wijze met de medische situatie van mevrouw B. (...) werd rekening gehouden.

De gemachtigde schendt hierdoor artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel haalt verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM, artikel 2 van het eerste protocol bij het EVRM, artikel 3 en 28 IVRK, artikel 74/11 Vw., zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en materiële motiveringsverplichting. Verzoekende partij haalt aan dat er geen belangenafweging is gevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing motiveert hier echter wel degelijk over: "Betrokkene werd gehoord op 4.12.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze in België is met haar twee kinderen B.A. (...)°(...)2002 en B.K. (...) °(...)2005. Betrokkenes kinderen verblijven net als hun moeder illegaal in het land. Beide dochters gaan in België naar school. Echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat

daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Bovendien verbleven betrokkenes kinderen niet ononderbroken in België. Zij verbleven sinds 2010 afwisselend in België, Bosnië, Nederland en Duitsland. Op de schoolattesten staan er 'problematische afwezigheden' vermeld. Ook zouden de kinderen nog banden hebben met met mensen in Bosnië en Herzegovina. Hun zus M.M. (...), geboren op 11.01.1991, zou in Zenica verblijven, samen met haar gezin. Ook de biologische vader verblijft nog steeds in Bosnië. Het is mogelijk dat de vader zijn dochter sloeg en mishandelde, maar dit gegeven steunt enkel op de verklaringen afgelegd door betrokkene. In de regularisatieaanvraag 9 bis wordt vermeld dat betrokkenes dochter A. (...) psychische problemen zou hebben. Er werd een document voorgelegd dat zij psychologisch dient opgevolgd te worden en dat medicamenteuze behandeling niet mogelijk is tengevolge een gebrek aan financiële middelen. Er staat echter nergens bij vermeld dat de opvolging in België dient te gebeuren, noch dat de medicatie niet voorhanden is in Bosnië en dat deze nog steeds noodzakelijk zou zijn. Als datum staat 30/07/2 waaruit niet kan afgeleid worden in welk jaar dit medisch attest werd opgesteld en of de problematiek nog actueel is. Gezien A. (...) met betrokkene meermaals naar Bosnië reisde, kan hieruit afgeleid worden dat reizen mogelijk is. Indien de oorzaak van de psychische problematiek gelegen is in het feit dat haar vader haar mishandelde, kan A. (...) vermijden haar vader opnieuw te ontmoeten en kan zij tevens de bescherming inroepen van de Bosnische autoriteiten mocht dat nodig blijken. Volgens de advocaat zou er al 7 jaren geen contact meer geweest zijn met de biologische vader waaruit kan afgeleid worden dat het gezin in 2016 – 2017 in Bosnië kon verblijven zonder aanwezigheid van de biologische vader."

Na simpele lezing van de bestreden beslissing kan enkel vastgesteld worden dat uitgebreid gemotiveerd werd over het gezinsleven. Verzoekende partij haalt aan dat de dochters het schooljaar abrupt dienen te onderbreken. Verwerende partij merkt op dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van augustus 2018. Voor verzoekster vertrok uit België in 2015, kreeg zij ook meerdere bevelen gekregen om het land te verlaten, namelijk twee in 2012, in 2013 en 2015. Zij is daarna teruggekeerd naar België, hoewel al haar eerdere verblijfsaanvragen geweigerd waren, om nieuwe verblijfsaanvragen in te dienen. Zij liggen zelf aan de basis van het nadeel dat zij inroepen, namelijk dat de kinderen het schooljaar abrupt dienen af te breken, gezien zij geen gevolg gaven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en zij teruggekeerd zijn ondanks het feit dat zij daarvoor al meerdere bevelen hadden gekregen. Zij zijn in december gerepatriëerd naar Bosnië, waar zij het tweede semester van het schooljaar kunnen aanvatten. Zij kunnen daar hun schoolopleiding verder zetten. Waar verzoekende partij aanhaalt dat het een open vraag is of beide kinderen hun

opleiding kunnen hervatte in Bosnië en Herzegovina, dient opgemerkt te worden dat het hier om een blote bewering gaat. Zij faalt om concrete redenen aan te halen om aan te tonen dat de twee dochters geen onderwijs zouden kunnen genieten in het herkomstland. Daarnaast kan opgemerkt worden dat het inreisverbod in hoofde van verzoekster is, en niet van haar twee kinderen.

Verzoekende partij haalt de discriminatie van Roma aan in Bosnië en verwijst naar een rapport van de Europese Commissie van 17-04-2018, waarin gesteld wordt dat er een actieplan is opgezet voor huisvesting, werkgelegenheid en gezondheidszorg van Roma voor 2017-2020, maar er nog gebrek is aan (financiële) middelen is om dit (volledig) uit te voeren. Ten eerste kan opgemerkt worden dat verzoekster al drie maal vrijwillig is teruggekeerd naar haar herkomstland (in 2015 vanuit België, in 2016 vanuit Nederland en nu in 2018), wat de vermeende problemen in het herkomstland ernstig relativeert. Het is immers niet logisch dat, indien zij werkelijk zo ernstig gehinderd zouden worden om een relatief normaal leven te leiden in het herkomstland, verzoekster telkens opteert om vrijwillig terug te keren. Daarnaast kan opgemerkt worden dat het feit dat het aantal schoolverlaters zeer hoog blijft, erop wijst dat er wel degelijk toegang is voor Roma tot het schoolsysteem. Schoolverlaters zouden immers hun scholing niet kunnen stopzetten indien zij in de eerste plaats hiertoe geen toegang hadden. Het feit dat men schoolverlater is, kan verder niet zomaar altijd gezien worden als een tekortkoming van het systeem of de overheid; de opleiding stopzetten kan een persoonlijke keuze of keuze van de familie zijn, zoals wordt aangehaald in de beslissing van het CGVS van 05-10-2017 (dat Roma-kinderen vroeg van school worden gehaald). Verzoekende partij kan aldus niet aannemelijk maken dat de twee dochters geen toegang zouden hebben tot onderwijs in Bosnië-Herzegovina. Het feit dat de kinderen van verzoekers naar school gaan in België, betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar verzoekster niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien blijkt niet dat de kinderen van verzoekers school of speciale infrastructuur behoeven die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het is voorts voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden (RVV, nr. 155.783 van 29 oktober 2015).

Verzoekende partij haalt aan dat zij dienden terug te keren naar België wegens aanhoudende problemen, maar concretiseert nergens in haar verzoekschrift om welke problemen het hier gaat, waardoor opnieuw vastgesteld moet worden dat het hier om een blote bewering gaat. Zij dient deze beweringen minstens te concretiseren om deze aannemelijk te maken. Het CGVS heeft reeds meermaals de asielaanvragen van verzoekster geweigerd, de laatste keer nog op 05-10-2017. Deze weigering werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20-12-2017. Of er vervolging is in het land van herkomst en er een mogelijke schending van artikel 3 EVRM is, werd dus reeds meermaals onderzocht door het CGVS. De motivering van het CGVS dat er heel wat Roma in Bosnië-Herzegovina zijn die in een moeilijke socio-economische situatie zijn en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, is niet noodzakelijk van toepassing op verzoeksters persoonlijke situatie. Indien het CGVS tot de conclusie was gekomen dat verzoekster zodanig gediscrimineerd zou worden in haar herkomstland dat van vervolging gesproken kon worden, zou het CGVS gebonden zijn om de vluchtelingenstatus toe te kennen op grond van sociale groep, quod non in casu. Verzoekster haalde aan tijdens het gehoor op 04-12-2018 dat zij geen leven heeft in Bosnië en zij niets heeft in Bosnië, zonder dit verder te concretiseren. Gezien zij dit niet verder concretiseerde, kan niet aannemelijk gemaakt worden dat zij discriminatie zou ondervinden die het haar onmogelijk maken om een privé- en gezinsleven te leiden in het herkomstland.

Verzoekende partij gaat bovendien uit van een zeer selectieve lezing wanneer zij citeert uit de beslissing van het CGVS (dd. 05-10-2017) dat Roma in een moeilijk socio-economische situatie zitten en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. De beslissing van het CGVS nuanceert dat deze moeilijke socio-economische situatie een gevolg is van een samenloop van diverse factoren en dat deze niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv het feit dat Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald), dat de

Bosnische overheid concrete plannen formuleert ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs en tewerkstelling van de Roma, dat dit reeds leidde tot vooruitgang op vlak van burgerlijke registratie en huisvesting, dat er een nieuw actieplan is voor de Roma voor de periode 2017-2020 waarin de focus ligt op de domeinen werkgelegenheid, huisvesting en gezondheidszorg, dat meerdere gemeenten aan lokale actieplannen werken voor de integratie van de Roma en dat er meerdere ngo's actief zijn in Bosnië die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Waar verzoekende partij aanhaalt dat er geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing met verzoeksters medische situatie, dat zij last heeft van trombose in de onderbenen, kan dit argument na simpele lezing van de bestreden beslissing niet ernstig genomen worden. De beslissing motiveert hierover: "Betrokkene werd gehoord op 04-12-2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze een trombose heeft aan haar been. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees verdrag aan de orde zijn." Ook nu in haar verzoekschrift toont verzoekende partij niet aan dat zij niet zou behandeld kunnen worden in haar herkomstland, noch dat zij niet aan de nodige medicatie zou kunnen geraken in het herkomstland. Wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg en de socio-economische situatie van de Roma, kan verwezen worden naar de motivatie hierboven over de socio-economische toestand van de Roma in Bosnië-Herzegovina (zie supra) Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt verder niet dat er geen inreisverbod mag genomen worden ingeval van humanitaire redenen, voor zover een trombose in de onderbenen als zodanig gekwalificeerd kan worden; dit artikel stelt enkel dat de gemachtigde van de minister zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Een schending van artikel 74/11 vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel noch redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen."

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en zij de schending van onder meer de materiële motiveringsplicht beoogt aan te tonen, zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

§ 2

(...)

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

(...)

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met bepaalde specifieke omstandigheden die haar zaak kenmerken. Zo wijst zij er op dat haar kinderen niet alleen in België naar school gaan, maar ook dat de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij hun opleiding in België niet zullen kunnen hervatten en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het belang van de continuïteit van hun onderwijs, die in het land van herkomst niet kan worden gegarandeerd. Zij wijst erop dat de verwerende partij deze specifieke elementen niet in rekening heeft gebracht, en waar deze laatste wijst op “problematische afwezigheden” op school, dit betrekking heeft op de periode voor 2017 terwijl net sinds 5 juli 2017 op systematische wijze onderwijs wordt gevolgd en de bestreden beslissing abrupt een einde stelt aan de hervonden stabiliteit. Verder wijst de verzoekende partij op het feit dat geen rekening werd gehouden met het belang van haar kinderen, namelijk dat zij opgroeien in een situatie waar zij de nodige kansen krijgen, en dat zij in België een sociaal netwerk heeft opgebouwd met mogelijkheden om de kinderen te onderhouden, terwijl dit niet zo zal zijn in het land van herkomst, waar Roma te kampen hebben met moeilijkheden. De verwerende partij heeft volgens haar geen rekening gehouden met de werkelijke situatie van Roma in het land van herkomst, waarvan in het rapport van 17 april 2018 van de Europese Commissie een veel genuanceerder beeld wordt gegeven. Zo blijkt dat bepaalde ontwikkelingen in de praktijk dode letter blijven. Ook wijst zij in haar verzoekschrift op haar medische problemen, waarvoor zij op 26 oktober 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend – dit strookt met de gegevens van het administratief dossier, dat deze aanvraag bevat. Zij verwijst specifiek naar hetgeen zij tijdens haar gehoor van 4 december 2018 heeft aangehaald en verwijt de verwerende partij geen beoordeling te hebben gemaakt van de concrete situatie.

Om te kunnen beoordelen of de motieven van de bestreden beslissing, waarin weliswaar wordt ingegaan op de scholing van de kinderen en de medische situatie van de verzoekende partij, volstaan en of alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen ten tijde van het gehoor in rekening werden gebracht, is het essentieel dat de Raad kan beschikken over het verslag van het gehoor van 4 december 2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan beide partijen niet betwisten dat het heeft plaatsgehad. De Raad kan slechts vaststellen dat dit verslag geen deel uitmaakt van het administratief dossier dat door de verwerende partij werd overgemaakt. Het administratief dossier bevat slechts een uitprint van een email van 4 december 2018 van de politie van Antwerpen waarin als bijlage een document met als naam “B.(...) hoorrecht.pdf” wordt toegevoegd, maar de bijlage zelf bevindt zich niet in het administratief dossier. In de email wordt gesteld: “In bijlage de documenten van het eerste gezin B.F. (...) °(...). Het administratief dossier verslag volgt nog, nadat storing aan de printer is opgelost.” Voor zover deze bijlage het verslag betreft van het gehoor van 4 december 2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, dient de Raad vast te stellen dat dit verslag niet aan het administratief dossier werd toegevoegd. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat het bedoelde verslag evenmin werd toegevoegd door de verzoekende partij aan het dossier.

De Raad heeft er bijgevolg het raden naar welke elementen de verzoekende partij ten tijde van het verhoor aan de verwerende partij ter kennis bracht, zodat het onmogelijk is te beoordelen of de verwerende partij bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar alle specifieke omstandigheden die haar op dat moment ter kennis waren gebracht in rekening heeft gebracht, en of zij dus op zorgvuldige wijze, met inachtneming van alle elementen van het dossier, en op kennelijk redelijke wijze oordeelde dat het proportioneel is aan de verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar op te leggen.

Bijgevolg kan niet afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de verwerende partij is gegrond. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij al dan niet beschikte wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie

niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2018 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU